

Arrest

nr. 248 848 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 september 2020.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: "De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen." (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeksters vader op 27 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige werd ingediend, dat in het kader hiervan op 30 juni 2017 een weigeringsbeslissing werd genomen en dat die weigeringsbeslissing in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 9 november 2017 (arrest nr. 194 770) waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. De weigeringsbeslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg, aldus de commissaris-generaal, een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de Vreemdelingenwet. Er wordt ook op gewezen dat verzoeksters vader op 26 februari 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming indiende, dat dienaangaande door het Commissariaat-generaal op 20 maart 2018 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen, en dat het beroep tegen deze beslissing verworpen werd door de Raad bij arrest van 7 november 2018 (arrest nr. 212 089).

De commissaris-generaal stelt in diens beslissing dat uit het administratief dossier en uit de verklaringen van verzoekster evenals die van haar vader, die namens haar broer tijdens diens persoonlijk onderhoud verklaringen heeft kunnen afleggen, blijkt dat het verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde ongeloofwaardig bevonden gronden die haar vader aanhaalde ter staving van zijn eigen verzoek om internationale bescherming, en waarvoor de beslissing definitief is. Verder gaf verzoekster nog aan dat zij liever in België zou blijven omdat zij hier intussen al lang woont en een sociaal netwerk heeft uitgebouwd, wat luidens de commissaris-generaal geen eigen verzoek verantwoordt of wijst op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Tevens motiveert de commissaris-generaal dat het voorgelegde document waarmee een huiszoeking in de woning van haar grootouders zou moeten worden aangetoond, bovenstaande conclusie niet vermag te weerleggen. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal op basis van informatie waarover hij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengt die de bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten nu zij in wezen niet verder komt dan het verwijzen naar de ongeloofwaardig bevonden problemen van haar vader. Verzoekster houdt voor dat er voor haar in de Russische Federatie geen toekomstperspectief bestaat en verwijst integraal naar de feitelijke uiteenzetting en middelen die door haar broer M.I. in zijn verzoekschrift werden ontwikkeld. Zij stelt deze integraal tot de hare te maken.

Inzake verzoeksters broer M.I. (zaak nr. 239 181) wordt als volgt beschikt:

"(...) De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en hij zich louter heeft beperkt tot het verwijzen naar eerder uiteengezette asielmotieven, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit verband wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers verklaringen en het nieuw neergelegd document dat een huiszoeking in de woning van zijn grootouders zou moeten aantonen, de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet vermogen om te buigen. Verzoeker houdt voor dat uit het door hem bijgebracht document wel degelijk kan worden afgeleid dat zijn feitenrelaas correct is en hij aangaande dit document tijdens een aannemelijke toelichting heeft gegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Met het louter volharden in de bewijswaarde van het desbetreffende document en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de volgende pertinente en deugdelijke motieven in de bestreden beslissing: "Dienaangaande moet evenwel worden opgemerkt dat dergelijke stukken louter een ondersteunende waarde hebben wanneer zijn een geloofwaardig asielerlaas vergezellen, hetgeen in casu niet het geval is. Het is daarenboven uiterst opmerkelijk dat er in februari 2019 voor het eerst sinds jullie vertrek jaren geleden, een huiszoeking zou zijn uitgevoerd. Wanneer jouw vader met dit weinig logische verloop geconfronteerd werd bleek bovendien dat hij hier geen toereikende verklaring op kon bieden, hetgeen in lijn ligt met de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid (notities persoonlijk onderhoud 19/11454/D p. 6-7). Bovendien moet worden vastgesteld dat het in deze louter om een kopie gaat waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas."

Waar verzoeker verder opwerpt dat hij in geval van terugkeer naar de Russische Federatie, omwille van zijn langdurig verblijf in België en omdat hij het Nederlands beter beheerst dan het Russisch, genoodzaakt zal zijn om er te werken als schaapsherder net zoals zijn vader en hij omwille van zijn profiel (jonge leeftijd, sinds 2015 niet meer naar school gegaan in zijn herkomstland, afkomstig uit een bergregio) het risico loopt om uit de "(economische) boot" te vallen, dient benadrukt dat deze louter problemen van socio-economische aard betreffen die op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag noch onder de definitie van de subsidiaire bescherming. In zoverre aangenomen kan worden dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst ingevolge zijn afwezigheid uit de regio, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zou kennen en het van verzoeker enige inspanning zal vergen om zijn leven verder op te bouwen in Tsjetsjenië, kan hieruit niet worden besloten tot het bestaan in zijn hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Het is duidelijk dat een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

(...)"

4. *Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 augustus 2020, verwijst verzoekende partij vooreerst naar de arresten die genomen werden in het kader van het verzoek van haar vader. Voorts benadrukt verzoekende partij dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij een meisje is en een eigen problematiek heeft. Zij benadrukt het bijzonder kwetsbaar profiel van meisjes uit de Russische Federatie. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift en de vraag tot horen.

Waar verzoekende partij verwijst naar de arresten die genomen werden in het kader van het verzoek van haar vader, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeksters vader op 27 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige werd ingediend, dat in het kader hiervan op 30 juni 2017 een weigeringsbeslissing werd genomen en dat die weigeringsbeslissing in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 9 november 2017 (arrest nr. 194 770) waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. De weigeringsbeslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg, aldus de commissaris-generaal, een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de Vreemdelingenwet. Er wordt ook op gewezen dat verzoeksters vader op 26 februari 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming indiende, dat dienaangaande door het Commissariaat-generaal op 20 maart 2018 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen, en dat het beroep tegen deze beslissing verworpen werd door de Raad bij arrest van 7 november 2018 (arrest nr. 212 089)."* Zij laat na aan te halen wat zij wil aantonen door louter te verwijzen naar de arresten van haar vader.

Voorts benadrukt verzoekende partij dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij een meisje is en een eigen problematiek heeft. De Raad merkt op dat verzoekende partij niet nader uitlegt/toelicht met welke concrete elementen aangaande het feit dat zij een meisje is en een eigen

problematiek heeft, rekening dient gehouden te worden (die eventueel tot een andere afloop van de administratieve procedure zou hebben geleid).

Het algemeen benadrukken van haar bijzonder kwetsbaar profiel van meisje uit de Russische Federatie, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar haar verzoekschrift en de vraag tot horen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 24 augustus 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

De Raad treedt, gelet op de voorgaande vaststellingen, dan ook de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS